

Sense sufixos

Són ben usuals, en el nostre idioma, els adjectius composts formats per dos elements simples d'unes mateixes característiques, però el primer dels quals revesteix una forma especial, i units per un guionet: greco-romà, hispanoportuguès, franco-belga, anarcosindicalista, fisico-químic, concavoconvex, etc. Aquestes formes del primer element —acabades en o àtona— no deixen, a cops, de sobtar algú, que hi deu veure segurament una supeditació a la morfologia del castellà, però cal rebutjar aquesta idea —aquesta suspicàcia— ja que es tracta, pròpiament, de formes prefixades, com ara greco— o bé anglo—, o bé obtingudes seguint la seva analogia, normalment canviant en o la a final de la forma del femení.

Contràriament —a aquesta petita reserva que susciten aquestes formes acabades en o—, avui es manifesta una rara tendència a l'ús de certs noms o adjectius, revestint una forma prefixada, com si fossin el primer element d'un mot compost del tipus que hem comentat, però amb la particularitat que es tracta, en realitat, d'un mot simple, talment obeint una consigna que hagués prescrit la supressió dels sufixos o terminacions. Es així, doncs, que sentim parlar dels «anarcos», dels «fascios», dels «trotskos», dels «càtedros»... En aquest cas, si que aquestes formes no tenen cap justificació. No hi ha cap raó, per a la supressió de les terminacions habituals d'aquests mots, la qual, en algun cas, comporta a més una alteració més profunda: «fascio» per feixista. Ja sabem que no podem tenir la pretensió de governar els capricis de la moda, però creiem també que val la pena d'assenyalar-ne algunes manifestacions que més aviat hem de considerar nocives, per la facilitat amb que tanta gent s'hi deixa influir i perquè, tanmateix, algú resisteix a aquesta influència bé amb un lleu crit d'atenció.

ALBERT JANE